

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

תורה אורה / דודו ברק

דגל, נר וגם תפוח,
ובחוץ נושבת רוח,
דף נתלש מתוך הלוח,
עף בסערה.

בית הכנסת כבר פתוח,
באולם ניגון שלוח,
איך נשקוט ואיך ננוח,
בשמחת תורה.

תורה אורה, תורה אורה,
שאינ כמוה לתפילה, לתפארה,
תורת מדרש
מהר סיני, מן המקדש,
על לשוננו היא כצפיחית בדבש.

בית השואבה בקרת,
עוד מעט שמיני עצרת,
ערבה אל קיר נשברת
ובוכה מרה.
ברחובות המיה גוברת,
הקפה גדולה עוברת
ונוהרת השרשרת,
ובוכה מרה.

מה לי אור ומה לי חושך,
מה לי עצב, מה לי אושר,
כסף, פז וגם נחושת,
למן טוב עד רע.
אם אמצא שעת הכושר,
להגות פסוקים ביושר,
מה לי טוב מזה האושר,
בשמחת תורה.

עלון 1536 – 18/10/19

אפרים הימן ז"ל

נמשך לדעת יותר על חידושים טכנולוגיים בנושאים אלה. העדיף קריאה בחוברות טכניות (גם באנגלית) וצפייה בתכניות מדע והיסטוריה בטלוויזיה – על פני ספרי קריאה. היו לו ידיים ברוכות והוא השקיע הרבה בתיקונים ובאחזקה – בביתו ומחוצה לו, בגינה.

אפרים היה אב מסור מאד לילדיו – שי נולד ב-1979 ושיר, שנולדה ב-1988. הוא היה מוכן לעשות כל דבר למענם. קשר מיוחד היה לו עם אחיו רוביק, ז"ל, ובמשך שנים סייע בגידול ילדיו. בצד אלה היה אדם טוב גם לאחרים ותמיד היה מוכן לעזור לחברים שפנו אליו בנושאים טכניים שונים. כמו כן עזר רבות לחברים שנוקדו לסיוע בהסעות.

ראוי להוסיף שאפרים ראה בהשתתפות בלוויית חובה וכבוד והקפיד לבוא לכולן, כולל הלוויית של המאוחד.

בינואר 2018 התגלה בגופו גידול ממאיר, אך לאחר שהתאושש בניחות מורכב וארוך – חזר לשבת מאחורי ההגה וחזר על חבריו בענף שאותו כה אהב.

גם כשהמחלה נעצה בו שוב ציפורניה והוא נאלץ לעבור טיפולים קשים – לא ויתר וכמעט עד הסוף המשיך לקום לפנות בוקר וללכת לקפה ראשון במשרד של הנהגים.

בצד אהבתו לחיי הקיבוץ – הצטער על השינויים שהביא עמו עידן ההפרטות. באותו ראיון קבל על הפיחות בנושא העזרה ההדדית שהביאו עמם השינויים.

בחודשים האחרונים, כאשר היה ברור שאפסה תקוה, הופסקו הטיפולים הקשים. אפרים היה מודע מאד למצבו וביקש מפורשות מהרופאים שלא להאריך את חייו באופן מלאכותי, אלא לאפשר לו לעבור מן העולם בשלווה.

ינוח על משכבו בשלום!

אילנה בן-יהודה

אפרים, בנם הבכור של מרים וזלי (שאול) הימן, נולד ב-7 לנואר 1942, בבית החולים עפולה.

אמו – שנאלצה להפסיק את לימודי רפואת השיניים בקובנה, ואביו – שניצל כמעט בנס ממחנה הריכוז שבו שהה ועלה לארץ ממש ערב מלחמת העולם – נפגשו באשדות וכאן הקימו משפחה יפה: אפרים, דורית, רוביק ז"ל, ושלומית.

בראיון, שערך שאול ינאי עם אפרים לפני שנה, הוא סיפר על ילדות מאושרת ושמחה. היו לו רק מלים טובות לומר על החינוך באשדות (למרות שלא היו אפשרויות בחירה..).

כאשר עלה לכתה א' – נכנסו בפעם הראשונה שתי כתות א' מקבילות באשדות, אבל בפילוג, בתחילת כיתה ד', חצה את הכתות ומאז היתה רק כיתה אחת כל קיבוץ.

בהמשך הובילה אותו דרך תחנות חיים שונות ומגוונות – תיכון בבית הספר המקצועי באפיקים ואחר כך – שירות בחיל החמוש בצבא, שבו נקרא לשירות מילואים עד גיל ממש מבוגר.

כמו רבים וטובים השתתף במלחמת ששת הימים בקרבות על ירושלים ובמלחמת יום הכיפורים שירת 7 חודשים במובלעת הסורית ברמת הגולן.

ב-1963 חזר לקיבוץ והצטרף לצוות עובדי הבננות ולאחר שנתיים יצא לשנת שירות בקיבוץ גזר.

לאחר נישואיו עם תרצה ב-1975 – למד במכינה בטכניון וכשחזר – הצטרף לנתן גור בריכוז הפלחה והמספוא.

ב-1986 סיים לימודים כהנדסאי מחשבים ברופין ונכנס לעבוד ב'לוג'.

ב-1991 קיבל את ריכוז ההשקיה עד 2005, ומאז ועד שהמחלה הכריעה אותו עבד בענף התובלה.

אפרים הצטיין במקצועות הריאליים. התעניין וגילה בקיאות רבה בצד הטכני גם של ענפי החקלאות וגם של כלי הרכב. תמיד

אפרים הימן ז"ל

כעסת נורא. ולא רצית לקבל.
מקווה שבא קץ לייסוריך, ועכשיו אתה כבר
לא כועס.

אוהבים אותך עד בלי די,
ומבטיחים להיות שם בשביל יקירך תמיד.

תמי שניפר

אפרים יקר שלי,
אתמול בארבע סערו השמיים –
רוח עזה סחפה ומשכה הכל.
וכזו נרגעה – בא הגשם ושטף.
ואז בדיוק כשהכל נרגע – יכולת לשחרר ולתת
לנשמתך דרור.

פרוייקה – היית אדם מזן נדיר – שכולו טוב
ונתינה אינסופית.
בלי טיפה של התנשאות או זיוף. אדם ישר
וישיר.
מעולם לא שמת עצמך בסדר עדיפות כלשהו.
וחבל.

ראית רק אותנו, ורק מה ניתן לעשות למעננו.
הילדים והנכדים שלך וילדי ונכדי שלי.
היית לבנותי כאב, שתמיד-תמיד היה שם
בשבילן (גם בשבילי).
אהבת אותן מאוד וזכית להמון אהבה מצידן.

ולצד זה – היית גם אדם כועס. כעסת נורא.
וכעסך היה נוקב וכואב.
לא יכולת לשאת עוולות או אי צדק – ונלחמת
בדרכך.
מעטים היו מודעים לעולמות העמוקים של
הידע והסקרנות בה ניחנת.
לא היה תחום בו לא גילית עניין. ידעת המון,
על המון דברים.

בנסיעות הארוכות שלנו – לא פסקת לדבר,
הרבת לספר על העבר.
סיפורים עם צבע וטעם. סיפרת בגעגוע על ריח
הקפה הטחון בבית ההורים בדיוק בארבע כל
יום, ועל טעם הסברינה מבית הקפה בחיפה –
שכל כך אהבת.
היה כיף לשמח אותך – עם תה עם הרבה סוכר
או שוקולד ממולא בטעם תות.

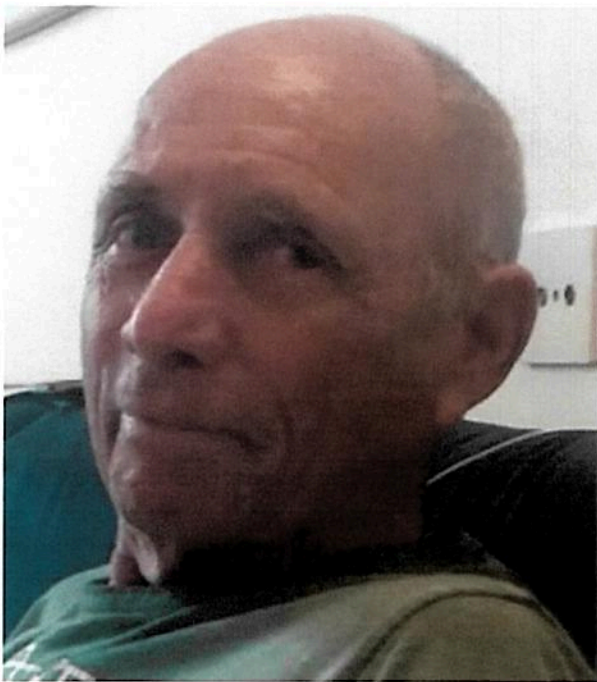
תמיד היית מאוד מציאותי ובגיל 76 כבר
אמרת לי – שדי מספיק.
גם כשחלית – היית מציאותי ומפוקח.
ושיתפת פעולה עם המחקר – למרות כל
הקשיים...
אבל – המציאות בה אתה הפכת לנזקק –
היתה בלתי נסבלת מבחינך.

אפרים עכשיו בשמים

היית אהוב – אני מקווה שידעת, שהרגשת.
תרצה, שי, שיר, האחיות, הנכדים והנכדות –
הרווחתם. זכיתם. הספיק לו. נפרד בשקט.

בשמי ובשם החברים שיצרו עם אפרים קשרי
חברות שקטה.

שרהליה שרון

ככה בטח מספרים לנכדים על סבא אפרים.
סבא שכל כך אהב את הנכדים. שני נכדים
ושלוש נכדות – אבל לפני היותו סבא –

היה אפרים דמות הנושאת שני תוארים:
חריצות וצניעות.

לפעמים צריך לדעת מה מידת החריצות שלא
יהא יותר מדי – כמו אצל אפרים ומה מידת
הצניעות – שהיתה יותר מדי אצל אפרים. הוא
נקרא: 'הצנע לכת' – בשקט, בצד של
המדרכה, לא במרכז – ראש מורכן למטה –
ועבודה, בשדות, במשק המים, בנהגות –
בקרבה לקוטי – למשרד – עד היום האחרון
כמעט – אפילו עם הקלנועית – להקשיב,
לשאול 'מה קורה?' 'מה נשמע?'

יחד עם הצניעות והשקט – עם החריצות
הבלתי נלאית – אפרים הקים משפחה עם
תרצה – בן כחה עם בת כחה התחתנו. כמו
ברוריה ויואב – בני כחה, יבדלו לחיים
ארוכים. אחר כך הצטרף שי התינוק –
שקרבתו לאפרים ואפרים אליו – היתה קרבה
איכותית, אמיתית.

ואחר זה הגיעה שיר שיוצרת באמנות – וגם
היא כל כך שקטה. צנועה.

אפרים היה נותן מעצמו – לעזור בדרך
מיוחדת לו – ראיתי את הנתנה שלו –
למשפחה כולה, המשפחה הגדולה – משפחת
שניפר. בלי לבקש תודה, בלי דברי הלל ושבח
ביומן, פשוט לתת.

חרוץ וצנוע – שנולד בקיבוץ לשאול ומרים –
אח לראובן ז"ל, ולדורית ושלומית תבדלנה
לחיים ארוכים.

בן כחה – בן קיבוץ, עם בת כחה – בת קיבוץ
– הימן ושניפר – משפחה גדולה. חרוץ וצנוע
מדי? אולי – מה שבטוח – איש עם לב טוב.

אולי הוא חשב שהוא לא רוצה לחיות בלי
לעבוד – המנוחה לא בשבילו – כמו החלוצים.

פתיח

יש כמה דרכים להרגיש פטריוט אשדותי. אני מצאתי לפחות שתיים כאלה. האחת: בביקוריי בקיבוץ בו מתגורר כיום בני, קיבוץ הקרוי על שמו של אחד ממעצבי ההתיישבות הציונית בארץ ישראל, קיבוץ שחגג לא מכבר שמונים להיווסדו, גיליתי עמודי תאורה עקומים קשורים בסרטי איזוליר-בנד, עצי פרי ששכחו מתי קיבלו מנת מים ראוייה, עשביה בגובה מדאיג, גרוטאות מושלכות באין מפריע בחצר, ועוד מרעין בישין שצר וכואב הלב לפרטם. מתרחב הלב לחשוב שאנחנו קיבוץ מסוג אחר ושאצלנו 'זה לא יכול לקרות'. ופרט פיקנטי: באותו קיבוץ מתגורר, בין השאר, ראש המועצה האזורית שלהם.

הסיבה השניה שאני חש פטריוט אשדותי, היא שחבר לשעבר בקיבוץ שבו נולדתי, שגר שנים באשדות ונשוי למקומית, אמר לי לאורך שנות הכרותינו הרבות כאן, והשביעני לבל אצטט אותו, שהוא מצטער על הרגע שעזב את הקיבוץ שבו נולדתי, כי שם היה לו הרבה יותר אפשרויות כלכליות ואחרות וגם חברים למכביר, ואין לו ספק שאילו נשאר שם, ההווה שלו שם היה הרבה יותר ורוד מאשר כאן. לא מזמן, באחת מפגישותינו האקראיות על מדרכת אשדות, סיפר לי האיש, שבינתיים שערו האפיר והפך סב מאושר לצאצאים, ששניים מהם דרים באשדות, שלאחרונה שינה את טעמו, ולאור הנסיבות המשתנות, הוא סבור שאשדות היום מתאימה לו "הרבה יותר" מהקיבוץ שבו נולדתי.

שתי הדוגמאות הללו הן הוכחה נסיבתית, שניתן להיות פטריוט אשדותי, אפילו על דרך השלילה, ועוד בטרם מניתי את יתרונותיה המובהקים של זו השוכנת סמוך לעבודייה, שעל פי מקורות זרים, הוא גן העדן המקראי. אבל בכדי שלא נבזבז תחמושת לריק בעניין הזה, אשאיר את הבמה מקושטת לקראת חגיגות המאה שיחלו בעוד חמש שנים בדיוק.

בתקווה שהסערות יחלפו ונחזור לשגרה שפויה!

חג שמחת תורה שמח!
אבנרון

אושפיזין 2019 מתוך ערב סוכות תש"ף – יונתן אלתר

<p style="text-align: center;">משפוזת ראובני</p> <p style="text-align: center;">הציבו משואה זו לכבוד העובדה</p> <p style="text-align: center;">שבנוסף על עבודתכם</p> <p style="text-align: center;">ובנוסף על המשימות שאתם עושים</p> <p style="text-align: center;">בקיבוץ בהתנדבות,</p> <p style="text-align: center;">לקוותם על עצמכם את הדאגה שיהיו</p> <p style="text-align: center;">בקיבוץ</p> <p style="text-align: center;">זוגים קיבוציים: בשנים האזוריות</p> <p style="text-align: center;">לקוותם את</p> <p style="text-align: center;">ליל סדר וראש השנה</p> <p style="text-align: center;">ולירון גם שותפה ביום כיפור וביום</p> <p style="text-align: center;">השואה</p> <p style="text-align: center;">לקוותם על עצמכם את ההפקה,</p> <p style="text-align: center;">הטיפול בקריינים, בהגברה בליווי</p> <p style="text-align: center;">המוזיקאלי, בהקמה ובזיסול.</p> <p style="text-align: center;">הציבו משואה זו לכבוד הזכרות</p> <p style="text-align: center;">המושלמת</p> <p style="text-align: center;">ולתפארת אשדות יעקב איזור</p> <p style="text-align: center;">בברכה</p> <p style="text-align: center;">יונתן אלתר</p> <p style="text-align: center;">בזכיר</p> <p style="text-align: center;">ואם הזכרנו הפקת חגים אי אפשר שלא</p> <p style="text-align: center;">להזכיר 3 אנשים נוספים</p> <p style="text-align: center;">סוף בעמוד הבא</p>	<p>כמו שנאמר פה, בחג הסוכות קיים מנהג של אושפיזין. שמשמעותו אירוח אורחים בסוכה. אירוח בסוכה הוא כבוד לאורחים וכבוד גדול למארחים.</p> <ul style="list-style-type: none"> ● האושפיזין הכי וותיקים שלנו הם החברים מישורית' (מחיאות כפיים), המגיעים מידי שנה לערב חג הסוכות, מ'מישורית' שבגליל העליון להשתתף ולהופיע. ● תודה שאתם מסכימים להתארח אצלנו כל שנה! ● יש לנו את האורחים שהגיעו ל'נהרא' האירוח הכפרי ● ויש אורחים של תושבי הקיבוץ. והפעם גם אורחים פרטיים שלי. <p style="text-align: center;">ברוכים הבאים!</p> <p>וחוץ מזה, בקיבוץ שלנו, כל שנה אנחנו בוחרים אדם או קבוצת אנשים שאנחנו רוצים לתת להם כבוד ורוצים להתכבד בהם כאורחים בסוכתנו. כל שנה אנחנו יושבים על רשימת המועמדים ומתלבטים למי הכי מגיע. כמובן מתלבטים כי עקרונית אנחנו שווים וזה לא כל כך נהוג לתת ציון לשבח. אבל מה שמגיע מגיע ואנחנו מזמינים הערב לבמה משפחה שחבריה מתנדבים למשימות שונות בקיבוץ אחרי העבודה. היא בקליטה והוא בתכנון ובניה וגם ילדיהם כל אחד בעבודתו ובהתנדבויותו ויחד עם זה, מעבר לכל אלה הם לוקחים על עצמם בשנים האחרונות את הפקת ליל הסדר וראש השנה הקיבוציים ואני יודע, שבלעדיהם, החגים הקיבוציים האלה פשוט לא היו מתקיימים טוב לא רוצה למתוח אכס יותר מידי – מדובר במשפחת ראובני. ההורים ראלי ואריק ראובני וילדיהם שנתמים איתם: לירון ראובני שהיא חלק משמעותי ביחד עם ברוריה שרון בהפקת יום כיפור ויום השואה, אורן וניצן באופן סמלי הם מקבלים לפיד לד סולארי וכך נכתב:</p>
---	---

אושפיזין 2019 - סוף

תיקון טעות

**בצלון רה"ן נמטו בטעות
מרימת ילדי שנת תשע"ט שני
ילדים חמודים -**

ריין – בנם של יעלי ואורן ראובני

אביב – בנם של קארין ואביגדור שוורץ

ורגע אחרי שיצא לאור העלון – נולדה

גילי – בתם של נואית ואורן ברגר

והגיע אלינו גם **עמרי** בנם של בר ונדב!

מזל טוב לכולם!

מזל טוב!

**אנואית ואורן ברטל
אהולדת הבת - גילי
אחות אמאיה ושחר
אחנה ודובי ששני
אהולדת הנכדה
מזל טוב אמספחה!**

למעלה מ- 40 שנה, שנה אחר שנה, ביום הזה, הם מתייצבים כאן על הבמה. הוא והיא. הוא:

40 שנה הוא מפיק את החג על תכניתו, הקריינים, הריקודים, השירה התפאורה וכל מה שקשור.

40 שנה, חודש לפני החג, הוא דואג להפגיש את הצוות, מחלק תפקידים ואחריות, מסכם במחשב ומפיץ לנוגעים בדבר.

40 שנה ב- 20:27 בדיוק הוא מעלה את הקריינים לבמה, כדי שהערב יתחיל בדיוק ב- 20:30 ואז הוא נשאר עומד לצד הבמה לאורך כל התכנית ודואג שהכל יתקתק, הוא - **דודו פונדק**.

והיא

40 שנה יושבת ליד הפסנתר החשמלי, מנגנת, שרה, מקשרת, מספרת, נותנת קרדיטים לכראוגרפיות, למשתתפים. 40 שנה, היא - **שרה'לה שרון**.

וגם את איש ההגברה והמוזיקה שנותן שירות ללא לאות כבר שנים רבות: **נעם שוחט ובני משפחתו**. יישר כח!!

חג שמח לכל בית אשדות!

יונתן

חינוך חברתי – אוקטובר 2019

למרות שלא תמיד ניתן לחוש בכך, באופן כללי מזג האוויר הולך ומתמתן, עובדה המאפשרת לנו לקיים פעילויות גם מחוץ לבתים, תוך מתן דגש על חיבור למקום בו אנו חיים, לחקלאות, לאדמה ולטבע.

בחופשת סוכות כלל השכבות יצאו לטייל ולפעילויות נוספות מחוץ לבתים מתוך כוונה ורצון לאפשר לילדים לחוות את הטבע, את השינוי בעונות השנה, ללמוד ולהכיר את הסביבה בה אנו חיים וגדלים וגם את יפי ארצנו.

גם בקן הנוער העובד והלומד של אשדות יעקב התכונה רבה.

פתחנו את שנת הפעילות באיוש מלא של צוות המדריכים-מד"צים, דבר שבפני עצמו איננו מובן כלל ועיקר. לימי הפעילות שהתקיימו עד כה הגיעו הרבה ילדים, ומהתגובות שאני שומע (חלקן מהורים, חלקן מילדים ומקצתן מביקור שלי בפעילות) הכיוון ההולך ומתהווה הינו טוב ומוצלח.

במהלך חופשת סוכות ייצאו חניכי הקן לטיול בנחל ציפורי (שכבות ז'-ח' יקדימו לצאת, במוצאי שמחת תורה ואף ילוננו בשטח). הטיול הינו איזורי ומשותף לכל קיני התנועה בעמק, עובדה שתאפשר לילדים מפגש עם חברים מיישובים נוספים שזה תמיד יותר כיף!

בימים אלו (עוד לפני חופשת החג) עובדים החניכים במרץ רב על ההכנות ל"חג המעלות". למי שאיננו בקיא, "חג המעלות" הינו אירוע מסורתי ומרכזי בחיי הקן התנועתי. בחג זה מציינים את עלייתן של השכבות השונות משנה לשנה. החג הינו אירוע שיא בקן התנועתי ובמסגרתו כל שכבה מכינה הופעה כלשהי. השכבות עולות ומציגות את ההופעות שלהן אחת אחרי השנייה ובסופו של הערב מקיימים גם טקס אש (גדול או צנוע, בהתאם ליכולת ולהנחיות הבטיחות...).

השנה נקיים את טקס חג המעלות ביום ג', 29 באוקטובר, על הדשא של "בית דוידקה" באשדות מאוחד. כלל הציבור מוזמן לבוא

שנת תש"ף נפתחה בצורה טובה למדי. בכל הבתים והשכבות השלמנו את בניית הצוותים מבעוד מועד (שלהי אוגוסט) וגם ההרשמות התנהלו בצורה טובה וכמצופה.

השנה, בשונה משנה שעברה זכינו לחודש ספטמבר "ללא חגים", עובדה שאפשרה לנו להתחיל את הפעילות בחינוך החברתי בצורה טובה, יותר תוך מתן דגש משמעותי על היכרות ובניית הקבוצות החדשות בבתים השונים וכמובן גם ההיכרות עם הצוותים שחלקם התחלפו-התחדשו.

כידוע, מעגל השנה נחלק לארבע עונות שונות. חודש אוקטובר על פי כל הפרשנויות משתייך לעונת הסתיו. ע"פ המסורת היהודית, חודש תשרי הינו החודש הראשון, מבין שלושה, לעונת הסתיו ותקופה זאת (תשרי – חשוון – כסלו) נקראת 'תקופת תשרי'. בתקופת החכמים נהוג היה לכנות תקופה זו גם "תקופת הזרע" כי בה היו נזרעים הזרעים, אשר ינבטו ויצמחו בהמשך השנה.

מאז ומתמיד חודש ספטמבר הינו חודש מכריע וחשוב בתהליך הבנייה והחיבור של הקבוצה ולכן במהלך חודש זה תגברנו את הצוותים (בעיקר בבתים הצעירים – 'אלה', 'חצב', 'צפצפה') בכדי לאפשר לכל הילדים קליטה טובה ונעימה יותר.

עם תחילתו של חודש החגים, אוקטובר, אני יכול לומר שעובדה זו הניבה את התוצאות המבוקשות והכניסה של כלל המערכת לחודש חגי תשרי נעשתה בצורה טובה ומוצלחת.

בימים אלו אנו מצויים בעיצומה של חופשת סוכות. בתי הילדים, השכבה הצעירה וחברת הנעורים מקיימים פעילות רבה. כל בית ושכבה על פי תכנית הפעילות, שהוכנה מראש על ידי הצוותים. בבתים הצעירים הפעילות מתקיימת בכל ימי החופשה, בשכבות הבוגרות (ז'-ח', ט'-י"ב) הפעילות איננה יומיומית ומותאמת לצרכי ומאפייני הגיל.

בחינוך - סוף

לקחת חלק בטקס, בדגש כמובן על הורי החניכים בקן.

בשכבה הצעירה החיים "תוססים". מיכל (פרידר) ועמית (בן דוד) מדריכי השכב"צ עוסקים במרץ בלתי נלאה בגיבוש ובניית הקבוצה. השנה אנו מתכוונים לתת דגש גדול במיוחד על בנייתה של השכבה הצעירה כקבוצה אחת המקיימת פעילויות משותפות רבות (בשונה מבעבר, כאשר הדגש היה על כל שכבה בנפרד). כמובן שבכל אחת מהשכבות ממשיכות להתקיים גם פעילויות במאפיינים הייחודיים לה, כיתה ז' – שנת המשימות; כיתה ח' – שנת מעברים.

בתחילת החודש התקיים טקס הכניסה של חניכי כיתה ז' לשכב"צ. את הפעילות בתחנות השונות אותן עברו חניכות וחניכי כיתה ז' הובילו בנות ובני שכבה ח' (שאפו!) ויחד עימם בנות ובני חברת הנעורים, אשר מדריכים ומסייעים למיכל ועמית (טל רשף, מיה פרישקולניק, אורי ארנון ואליעד קמרינסקי – כל הכבוד!).

לאחר חופשת סוכות, בשלהי חודש אוקטובר, נפתח "רשמית" את פעילות שנת המצוות בפעילות "המירוץ למצוות", במסגרתה הילדות והילדים, בתגבור ההורים, יקיימו מירוץ משימות משעשע ברחבי העמק. דיווח מפורט ומצולם יהיה בעלון הבא – יש למה לצפות!

השנה נפרדנו מדניאל מדריכת הנעורים שסיימה שלוש (!3) שנות הדרכה והייתה דמות מרכזית ומשמעותית עבור הנערים והנערות בחברת הנעורים.

מטבע הדברים החלפתה איננה דבר פשוט ודורש את אורך הרוח (כמו גם הפתיחות) מצד כולנו.

סמדר, שלקחה על עצמה להדריך את חברת הנעורים, נכנסה לנעליים 'לא קטנות'. בימים אלו היא בונה את את האמון עם בנות ובני חברת הנעורים. לא תמיד זה פשוט, וישנן גם 'נפילות' - וזה מובן. אני מלווה את סמדר באופן אישי (וקרוב) וביחד אני מאמין שנצליח במשימה החשובה שסמדר לקחה על עצמה.

מי שזוכרת/זוכר את ההיערכות לקראת שנת תש"ף, לבטח זוכרת את הלבטים הרבים שהיו לקראת פתיחתה של השנה בכל הקשור לגודלה של המערכת, או ליתר דיוק למספר הרב של הילדים בבתי הכוללים.

במיוחד עלה וצף הקושי והאתגר בהקשר זה בבית כולל 'צפצפה', אשר לפי ה"תחזיות" מספר הילדים בו היה אמור להגיע עד כדי 80 (!) ילדים.

כעת, כחודש וחצי מתחילתה של שנת תש"פ אני מבקש לעדכן כי לבית כולל 'צפצפה' אכן נרשמו הרבה ילדים (78) והדבר הצריך אותנו לבחון את מתכונת ומבנה הפעילות באופן שייתן מענה הולם. לאחר כשבוע וחצי של מיפוי הנושא וחשיבה משותפת בהובלתה של עופרה, החלטנו לקיים בבית כולל 'צפצפה' מספר חוגים, ע"פ תחומי עניין אשר יאפשרו את פיצול הקבוצה הגדולה ועבודה בקבוצות קטנות יותר.

ראשית הגדלנו את צוות המדריכים בשני מדריכים נוספים. בהמשך (ממחצית ספטמבר) אנו מקיימים חוג משחקי חוץ בהנחייתה המופלאה של מורן פולק ובנוסף חוג יצירה בהדרכתה של מור לוי. לאחר חופשת סוכות – בואכה חודש נובמבר, נבחן את המענה ונטייב-נשפר אותו בהתאם לצורך ולפערים שנמצא.

אני מבקש לאחל לכל בית אשדות יעקב – חג סוכות שמח וחופשה נעימה!

אמנון אביגדור,

מנהל חינוך חברתי – אשדות יעקב

פרויקט הפיקוס נע קדימה

כל עוד נעים בחוץ אתם מוזמנים להגיע לאזור, להסתכל ולחשוב כיצד ניתן לפתח בהמשך את הפרויקט. במידה ומעקצץ לכם בידיים תוכלו להמשיך ולבנות בעזרת

האבנים הלבנות במקום את גינות הנוי או לפנות קצת ענפים ולעקור עשבים. בזמן הקרוב ננסה לתאם בוקר שבת נעים לעבודה משותפת במקום.

מוזמנים להצטרף ולהתעדכן בקבוצת הווטסאפ רק לחוץ על הלינק ואתם מחוברים.

<https://chat.whatsapp.com/ld7fljAGuTdEUPIKQK8YsZ>
חג שמח!!

"צוות הפיקוס"

עמרי מנטל 050-6955678

גיל אלטר (בהפסקה קצרה אך ישוב במהרה)

במסגרת פרויקט "יחד ביחד" של הקיבוץ, יזמנו את פיתוח אזור "הפיקוס" הממוקם צפונית לחדרי האירות. מטרת הפרויקט הוא ליצור אזור טבעי עבור ילדי הקיבוץ בסגנון "גן ביער".

גן יער הוא גן ילדים שהפעילות בו מתנהלת בחוץ. סדר היום, דומה לסדר היום של גן במבנה והתכנים שלו יכולים להיות זהים אך כמובן שהם מגיעים עם זיקה לעובדה שאנחנו נמצאים בטבע.

במהלך החודשים האחרונים הספקנו לנקות את האזור, לכרות את עצי התמר שהיו סכנה בטיחותית ויצרו הרבה לכלוך, תחמנו את השטח בעזרת גזעי עץ התמר, יצרנו גבעה קטנה מאדמה, התחלנו בבניית גינות נוי קטנות והרכבנו מערכת השקיה.

מכיוון שאנחנו מוגבלים בתקציב, התכנית שלנו להמשך היא ליצור אזור מסודר למדורה ולבישול בשטח, לבנות מחסן ציוד שיכלול כלי עבודה לילדים, מחצלות וכלי בישול כאשר השאיפה היא בט"ו בשבת לנטוע עצים בשטח.

לצורך כך נשמח לכל עזרה שהיא, אם בצורת עבודת כפיים ואם בצורת ציוד שתוכלו לתרום או "להשיג". הציוד הדרוש לנו הוא:

- בטון עבור משטח המדורה והמחסן
- רשת בניין
- פאנלים לבניית המחסן
- כיור ישן
- ציוד השקיה
- כלי עבודה ישנים – מעדרים, מגרפות, מריצה וכו'
- מחצלות
- מחבתות, סירים וכלי בישול לשטח.

שלום לאי השלום

השטחים במסגרת חכירה ל-25 שנה' משום שאין מדובר בחכירה (שביטויה המשפטי הוא תשלום עבור השימוש בקרקע) אלא ב'בעלות קניינית פרטית' כמשמעה בהסכם.

ממשלת ישראל לא הציעה לבעלי הקרקע דבר, כותב ברנע, בהסתמכו על דבריו של עידן: לא מאבק על השטח, לא שטחים חלופיים גם לא פיצויים. אני דורש (אומר עידן לברנע) להדיח את מאיר בן שבת, ראש המועצה לבטחון לאומי, שאמר לפני שנה בעת הכרזת המלך על כוונתו לבטל את ההסכם, שהוא אישית מטפל בנושא מול הארמון ושאר אחד לא יתערב לו. כך עשינו. שתקנו. החודשיים נקפו ולממשלה היו נושאים אחרים על הראש ואז הביכה את המלך בעניין הר הבית כמו גם בענין הצינור מים סוף לים המלח. יותר מכל מקומם אותי, אומר עידן לברנע, שערב הבחירות הגיעו ל'אי השלום' המנכל הזמני של משרד ראש הממשלה רונן פרץ ויוסף דרוזנין מנכ"ל המשרד לשיתוף פעולה אזורי, שבאו להפגש עם עמיתיהם הירדנים, ושלוש שעות אחר כך הכריז ראש הממשלה שלאחר הבחירות יספח את בקעת הירדן...

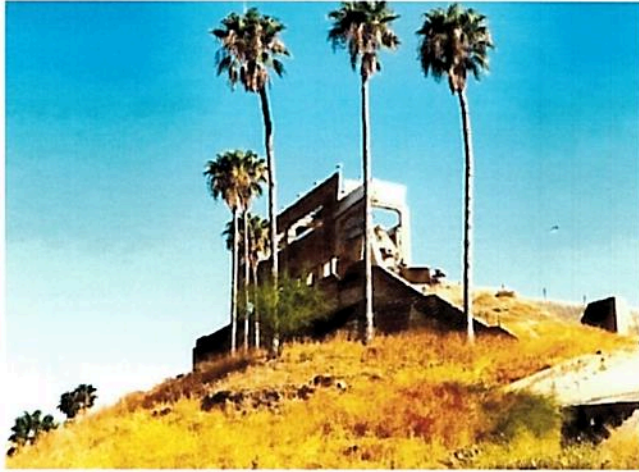
הירדנים יודעים שהם לא יוכלו לעשות שם חקלאות, קובע עידן, (הכוונה לאדמות אי השלום) משום שהקרקע שייכת לחברה של הקרן הקיימת.

בעוד פחות מ-שבועיים ב-26 לאוקטובר, ימלאו 25 שנים להסכם השלום עם ירדן. ביום שישי הקרוב - 18.10, כשבוע לפני פוג ההסכם, יקיים עמק הירדן עצרת ב'פארק נהריים' לציון 25 שנים להסכם השלום עם ירדן, תחת הכותרת 'שלום של אמיצים' שיכלול ביקור ב'שביל הסכרים' והתאחדות סביב הקריאה 'לשמור על השלום ועל אי השלום למען הדורות הבאים'. העצרת תתקיים מרחק מאות מטרים בלבד מהמקום בו נרצחו לפני 22 שנים וחצי, שבע נערות, תלמידות כיתה חית, במהלך ביקורן באי השלום. בתחילת נובמבר עתיד להתקיים טקס דומה בצד הירדני, מלווה במפגני ראווה מוחצנים, שיש להניח יסוקרו בהרחבה על יד רשתות תקשורת זרות.

בראיון לנחום ברנע שהתפרסם במוסף לשבת של 'ידיעות אחרונות' קובל ראש המועצה שלנו, עידן גרינבאום, שעל אף שידעה על כך שנה מראש, לא עשתה ממשלת ישראל דבר על מנת לשנות את רוע הגזירה ובמידת מה אף תרמה בהכרזותיה להחשת התהליך. ברנע לא מדייק במספר פרטים יסודיים: הוא כותב שנהריים הוא "אחד השטחים עליהם השתלטה ישראל בעבר" בעוד שמדובר בשטח שנמסר לידיה בתוקף החלטה רשמית של 'ועדת שביתת הנשק' ברודוס. הוא גם אינו מדייק בהגדרה ש'המלך חוסיין הסכים שישראל תעבד את

שלום לאי השלום - המשך...

מתרחב הלב לראות ישראלים, בעיקר מקומיים או מבני המקום, הבאים, חלקם בפעם הראשונה בחייהם, לחזות במה שנותר מחזונו של 'הזקן מנהריים' ולנסות לפענח את הפלא הטכנולוגי הזה שהקדים את זמנו, לצערנו, לפרק זמן קצר מאד; בדיוק כמו אותם חלומות על שיתופי פעולה ישראלים-ירדנים באי השלום, שהרקיעו שחקים, ונראים עתה כחלום רחוק ובלתי ניתן למימוש.

אבנר

החזרת השטח לירדן מסכם ברנע, אינה אסון לאומי, משום שירדן היא הריבון בדין ולכן יכולה לעשות בשטח כפי רצונה, ובכל זאת, ההשלמה הישראלית עם ההחלטה של המלך מלמדת שגם השלום עם ירדן ירד למחתרת. יש אמנם שיתוף פעולה צבאי ומודיעיני אבל אין ניראות. כך נוח למלך ולממשלתו. אי השלום, קובע ברנע, היה לאי השלום הקר.

ואגב: בשני לאוקטובר שלח גרינבאום מכתב אדיב למלך ירדן. בו ביקש פגישה עימו. תשובה הוא לא קיבל עד כה.

מעבר לסוגיות שעולות ברשימתו הקצרה של ברנע, נשאלת השאלה מדוע חקלאי נהריים (שהם חברי אשדות) וביתר-שאת חקלאי מושב צופר שערבה, שדין אדמותיהם (כ-1400 דונם חממות, חלקן הגדול פלפל ליצוא) הוא כדין אדמות נהריים, אינם יוצאים במחאה מתוקשרת כנגד ממשלת ישראל, שלכאורה מפקירה אותם לגורלם ולא מציעה להם לפי שעה פתרונות חלופיים. ואולי יש משהו שאנחנו לא יודעים...

בחור מקבוצת כנרת הזכיר לי השבוע את מאבקם של הכנרתים כנגד סגירת המחצבה בציפורית, מאבק (שלא נשא פרי בסופו של דבר) מלווה בחסימות כבישים ושירות אינסופיות של משאיות עם צופרי אוויר מחרישי אזניים, שתקעו את התנועה לשעות 'אתם האשדותים' אמר לי הכנרתי בהתרסה, 'יצאתם פראירים. הייתם צריכים לחסום את צומת מנחמיה ולהביא לשם את ממשלת ישראל כולה, אך בחרתם להחריש'. העצרת שמתוכננת לשבוע הבא בעינינו, היא בחזקת מעט מדי, מאוחר מדי.

ובינתיים... כל עוד ההסכם בתוקף, נוהר עם ישראל בהמוניו לעבר 'אי השלום' כדי לחוש את משב הרוח הסתווי האחרון, להביט בדגל הירדני המתנוסס על רקע הטורבינות בהר שמנגד, לעלות בפעם האחרונה אל מגדל התצפית הירדני ולהשתאות ממראה השקיעה.

שומרים על השלום באי השלום

ביום שישי ה-18 באוקטובר נתכנס כולנו לעצרת המונים בשעה 11:00 באתר נהריים, כדי לציין ביחד 25 שנים להסכם השלום עם ממלכת ירדן - 'שלום של אמיצים' מוזמנים להגיע ולבקר בשביל הסכרים בנהריים ולהתאחד ביחד איתנו, סביב הקריאה לשמור על השלום ועל אי השלום למען הדורות הבאים.

צילום: מרתה אברמוביץ

למטרם: שי הוד 054-5436730
kabriam@gmail.com

חגל מעשנת

מה שאותו קורא תמים צריך להבין, הוא שאתר 'חגל', המצוי על קרקע השייכת למועצה האזורית עמק הירדן (ארנונה בטוחה ונאה לכל הדעות!) עוסק בהטמנת פסולת בסדרי גודל של כ-1200 טון ביום (כ-30-40 משאיות פול טריילר) וכי מדובר ב'מכרה זהב' של ממש המייצר לבעליו הכנסות בסדרי גודל עצומים ולאורך זמן, ולכן לא בכדי נאבק האתר פעם אחר פעם על מנת לחדש את רשיון העסק שלו, למרות שמזמן חלפו עשרים השנים שהקציב לו המשרד להגנת הסביבה. כנראה ששווה לבעלים (חברת חגל-טליה בע"מ, לשעבר סיתהל) לשלם מעת לעת קנסות בסדרי גודל, על פני סגירה שפרושה אובדן הכנסה קבועה.

תזכורת: אתר ההטמנה 'חגל' נחנך בראשית שנות התשעים, בעת שיוסי שריד ז"ל שימש כשר לאיכות הסביבה. שריד נאלץ לעמוד מול לחץ תקשורתי כבד (בעיקר מקיבוץ גשר) שתבע ממנו להסיר את המפגע, בטענה שיפגע באיכות החיים, ותשובתו היתה שבתוך מספר שנים תשודרג ההטמנה השכנה באתר טליה, וברגע שזו תעמוד בתנאים הנדרשים, תיפסק הפעילות בחגל ותעבור לטליה שמרוחקת יותר. מאז חלפו כמעט 30 שנה. אתר חגל עדיין פעיל, ולא רואים את סופו, ואילו אתר טליה ששודרג בחלקו, עומד חסר מעש וממתין לימים טובים.

גנרטור בחגל, המשתמש בנו המחאן שנוצר

בתהליך הפרוק ליצירת חשמל

אבנרון

ביום שישי, 20 בספטמבר 2019 בשעות הערב, הבחינו אנשי אשדות, ולא רק הם, בעשן סמיך המיתמר מצידו הדרום מזרחי של אתר הטמנת הפסולת חגל. ניתן היה להבחין שאין מדובר בעוד שריפת קוצים שיגרתית, כמותה היו לנו רבות בקיץ האחרון, אלא במשהו הנובע מעומק המטמנה, הסמוכה אל מטעי האבוקדו שלנו. למזלנו, עוצמת הרוחות באותו ערב היתה רגועה, והעשן לא איים על מטעינו ואף לא על אחד מן הישובים הסמוכים (מנחמיה, גשר, אשדות). ביום ראשון ידעו העיתונים לספר שבשריפה באתר הטמנת הפסולת חגל נפלטו חומרים מסרטנים ומזהמים לאוויר, בהם מתכות כבדות וחלקיקים נשימים. השריפה אמנם כובתה, דיווח העיתון, אך ייתכן שיש בעירות פנימיות במקום.

כעבור יומיים התקיים סיור באתר בהשתתפות מנכ"ל המשרד להגנת הסביבה, בסיור נראו מוקדי בעירת פסולת גלויים ועשן רב היתמר מגוף הפסולת בחלקו הדרום-מזרחי של אתר ההטמנה. בנוסף, נצפו אזורים שבהם הפסולת גלויה, וניכר כי כיסוי הפסולת לא היה מיטבי. בקוראו שורות אלה, ישאל עצמו הקורא התמים, האם ארוע זה, שנשמע על פניו חמור למדי, ייחקר לעומקו ויילמדו ממנו הלקחים, או שמא יסתפק המשרד להגנת הסביבה בהתראות או אף קנסות לא מאד גבוהים, כפי שנהג בעבר, ולא ישית על האתר את מלוא כובד הקורנס (צו סגירה זמני למשל).

מי יגאל את משטרת צמח משימונה?

תחנת צמח שנועדה לחלוש על מפגש שלושת הגבולות, ישראל סוריה ועבר הירדן, פונתה על-ידי הבריטים בשלהי אפריל 48 סמוך ליציאתם מהארץ, ונמסרה בחשאי לידי ערביי העיירה סמח' (צמח).

מפקדת "ההגנה" שהבינה את חשיבותם של מבני המשטרה כמרכיב חיוני בהגנה ושליטה על נקודות מפתח בארץ, הורתה לכוחותיה לתפוס את מבני משטרות הטגארט שפוננו על הבריטים, ובכלל זה משטרת צמח. יוסף פיין איש דגניה, אירגן כיתת לוחמים משתי הדגניות, שיצאה לכבוש את המשטרה. הכוח הגיע עד בית הספר של צמח שם חיכה שהחבלנים יפרצו חור בקיר של המשטרה כדי לחדור פנימה. שני חבלנים התקרבו למטרה אלא שאז נפתחה עליהם אש תופת, אחד מהם נהרג, השני ניפצע אך הצליח להפעיל את חומר הנפץ שגרם לחור גדול דרכו פרצו הלוחמים פנימה ללא התנגדות הערבים. למחרת הכרזת המדינה, ב-15 במאי 1948, פלשו כוחות צבא סורים גדולים אל עמק הירדן ובמשך מספר ימים נערכו קרבות קשים על השליטה בצמח ובאזור. ב-18 במאי כבש כח סורי את תחנת המשטרה בצמח, אך כוחות ההגנה לא אמרו נואש, וניהלו קרב להשבתה לידי כוחותינו. בקרבות אלה נהרגו כמה עשרות לוחמים (בהם שנים מאשדות יעקב). בערב ה-20 במאי 1948 נסוגו הסורים מתחנת המשטרה, שעברה לידי צה"ל. ראשונה לאיש את המתחם היתה חטיבה מס' 1 (לימים גולני) אחריה הוצב במקום כוח משמר הגבול, ומאוחר יותר חטיבה 2 (כרמלי) ששכנה תחילה 'בחצר כנרת', ועם פרוץ ההתשה עברה למשטרת צמח. שמה של כרמלי שונה בהמשך לחטיבה 228 הלוא היא חטיבת העמקים.

חטיבת העמקים הייתה אחראית בין השאר על אבטחת גבול ירדן והגנה על קו הישובים באמצעות מוצבים ופטרולים באזור עמק

המשך בעמוד הבא

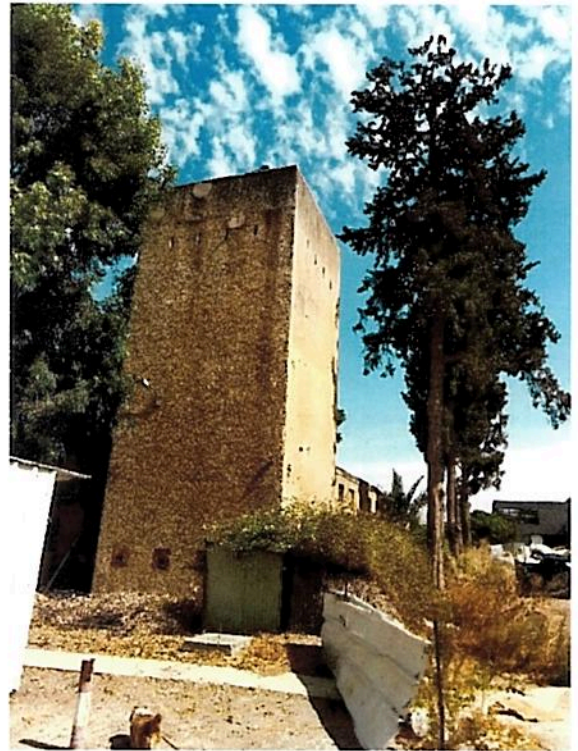

מטרים ספורים ממתחם 'מול כנרת' השוקק חיים, ניצבת לה משטרת צמח בשיא עלבונה ועליבותה, ואיש אינו פוצה פה ומצפצף, שעה שמאות החדרים שבין כתליה מעלים אבק ועובש של שנים.

היסטוריה רחוקה וקרובה: בשיאם של מאורעות תרצ"ו-תרצ"ט הוזעק לארץ סר צ'ארלס טגארט, קצין משטרה בריטי ששירת בהודו, אשר החל בשלהי 1938 בהקמת גדוד הצפון שנועדה לחסום את הגבול הצפוני מפני פלישות מאזורי החסות הצרפתית. בנובמבר של אותה שנה הקים הנציב העליון הבריטי לא"י, הרולד מקמייקל, ועדה בראשות טגארט, לתכנון מבני המשטרה בארץ ישראל. הוועדה קבעה את משימותיה של כל תחנת משטרה ואת מספר השוטרים הדרוש למילוי משימות אלה, ובהתאם קבע טגארט פריסה של 77 תחנות משטרה: חלק עירוניות, חלק כפריות והשאר עמדות משטרה. אחת מאותן עמדות, היא מבנה משטרת צמח שנבנתה ב-1939 על-ידי הבריטים כדי לשלוט במרחב הערבי הסמוך לגבול, תוך הסתייעות בחברת "סולל ובונה". כמו מבני טגארט רבים שבנו הבריטים באותה תקופה ברחבי הארץ, נבנתה מצודת צמח תוך שימוש בטכנולוגיה מתקדמת יחסית לאותה לתקופה ורמה גבוהה של תכנון וביצוע. בכניסה למבנה הוצב שלט חרסינה ועליו השם **צמח**, בשלוש שפות: אנגלית, ערבית ועברית. במהלך השנים נוספו למבנה מספר תוספות ושטחו הכולל נאמד בכ-5 דונם.

מי יגאל את משטרת צמח? המשך

מאז פונתה משטרת צמח מכוחות צבא לפני כמעט שני עשורים, נמצא מבנה הטגארט המרשים והבנוי לתלפיות, במצב של עזובה והזנחה כללית. הוא פרוץ מצדו הדרומי כאשר כל דכפין יכול להיכנס אליו. קירות רבים מחדריו מעוטרים בכתובות וציורי גרפיטי, חלקם מלאכת מחשבת, על רצפות החדרים פזור לכלוך למיניו: בקבוקים, גרוטאות, ערמות פסולת. האולם ששימש חדר אוכל ומטבח של מפקדת החטיבה נראה כמו לאחר הפצצה, כאשר ניתן לראות עדין את השלטים "העישון אסור". בתוך החצר הפנימית של המצודה גדלה צמחיית פרא לגובה רב, וסביר שהמקום מהווה חממה לזוחלים ושאר מרעין בישין. בצידה הצפוני של החצר הפנימית, על קיר האגף הצפוני, נותר עדין שלט גדול בצבע כחול עליו כתוב: "משטרת החטיבה להקנות ביטחון לתושבי עמק הירדן ועמק בית שאן ולעוברים בגזרת החטיבה"...

סוף בעמוד הבא

הירדן ועמק בית-שאן, וביתר שאת במהלך מלחמת ההתשה, אז סבל האזור מחדירות מחבלים מיקושים והפגזות קשות על הישובים. מאז 'ספטמבר 1970 (שכונה 'ספטמבר השחור' על שום הפעולה הנחרצת שנקט מלך ירדן אשר שמה קץ לנוכחות המחבלים באזור) חלה ירידה משמעותית בהיקף הארועים הבטחוניים בגזרת העמקים, ואט אט נוצרו התנאים לשיחות פיוס, ובעקבותיהן לחתימת הסכם שלום בין שתי המדינות שנערך בחודש אוקטובר 1994,

ואשר שם קץ למעגל המלחמות וההתשה. לאור המציאות החדשה שנוצרה, ביצע צה"ל הערכות מחדש של כוחותיו בגבול ירדן בעקבותיה הוחלט על מיזוגה של חטיבת העמקים עם חטיבת הבקעה 417 והפיכתן לגוף אחד. לאור המיזוג של שתי החטיבות שהסתיים בשנת 2003, פונה מבנה משטרת צמח לחלוטין, כאשר חטיבת המילואים שישבה בצמח מוזגה עם אוגדת הגולן (חטיבת 'אלון' של היום).

מי יגאל את משטרת צמח? המשך

אחת במבנה נפרד. בנוסף, הוא מציע להפוך את המבנה המשמים למעין מרכז חברתי לוגיסטי על חשבון הצריפים הסמוכים לאמפי צמח ומשמים כסדנאות. את מבנה חדר האוכל רחב הידיים, מציע אילן להפוך למוזאון מלחמת ההתשה. רעיון לא רע האמת.

עידן גרינבאום ראש המועצה הנוכחי לא משלה את עצמו שהפתרון קל ומהיר, ההפך הוא הנכון. "אנחנו מחפשים פתרון לסבך הביורוקרטי שיש סביב המשטרה" אומר עידן "שמצד אחד הוא מבנה לשימור ששיקומו עולה מעל 20 מיליון שקלים, מצד שני, השימוש המותר בו הוא רק למוזיאון, כך שקשה למצוא מודל כלכלי שיאפשר את ההשקעה האדירה ואנחנו עובדים על דרך שתאפשר מוצא מהפלונטר. מישהו אמר מוסיף עידן באירוניה, "שיותר זול לבנות משטרה כזו, מאשר לשמר את הקיים, אבל אלה החיים".

אתה הבנת את זה מר טגארט?

כתב וצילם אבנרון

העצה טובה
לנצעה וכן האולן
לילדים - נצט, נדב ונוה
עם הקבילה לחברות באשדות
הרבה הצלחה והשתלבות
בחברתנו!

בתקופתו כהונתו של **יוסי ורדי** כראש מועצת עמק הירדן גובשה תוכנית לשמר את מבנה המשטרה על צביונו המקורי ולפתוח במקום מוזיאון ומרכז מבקרים. היה אף מי שדאג להציב שלט מאיר עיניים בחזית המשטרה, אלא ששלטים, כידוע, אינם יוצרים מציאות והתוכנית היומרנית לא יצאה אל הפועל בגלל 'סיבות תקציביות'. כדי לשמר מקום מסוג זה ולהפכו (למשל) למרכז תרבות עבור נוער ולילדים, הסביר בזמנו גורם במועצה, אנו נדרשים להשקיע במבנה סכומי עתק שאין בכוחנו להשיג. מה שעוד היה ברור לפרנסי המקום, הוא שמרכז מסחרי נוסח 'מול כנרת' (שהוקם בצמידות למבנה התחנה ועשוי למשוך משקיעים) איננו אחת האופציות שעל הפרק.

אילן בן נון, מאשדות מאוחד, מג"ד במילואים, שבקי היטב ברזי המקום, סבור שכדי שמבנה משטרת צמח לא יעמוד בשימונו גם בשנים הבאות, יש להפכו למבנה פעיל, ופרוש הדבר להכניס אל בין כתליו את מנהלת הכנרת, כיבוי אש, בסיס מד"א, בסיס מג"ב, משטרת התנועה ופונקציות נוספות, שקיימות היום, אך כל

ארכיון אשדות יעקב איחוד

כמה קבוצות "בשקירים" ידועות לנו?

לאגדות יש כוח משלהן והן מתמזגות זו עם זו בקלילות רבה יותר מיכולתן של עובדות לעשות זאת. בדרך כלל, באגדות יש גבורה ויופי ודרמה גדולה. זאת הסיבה שאומרים "האיש הפך לאגדה עוד בחייו". וכך, בהיסטוריה של אשדות יעקב יש למונח "בשקירים" הילה של התגברות עצמית, כיבוש האדמה וגאולת הארץ. אבל כמו כל דבר בחיים, גם האגדות רוצות לגדול ולהתרבות. לכן, מן הראוי לשאול כמה קבוצות של בשקירים ידועות לנו והאם קבוצת "הבשקירים" של גשר תואמת את מה שנחרט בזכרונה של אשדות יעקב? חלק מהתשובה להלן יש לזקוף לזכותו של נכדו של אחד הבשקירים שהיו בגשר. הנכד הגיע לארכיון אשדות כדי לחקור את קורות סבו, יצחק וינר (האיש האמצעי עם השפס בשורה האמצעית בתמונה לעיל). בעקבות המחקר המשותף שלנו, הגעתי למסקנה שידועות לנו שלוש קבוצות של בשקירים:

1. קבוצת ה"בשקירים" עליה כתב אליעזר קרול ב"ספר השומר".
2. קבוצת ה"בשקירים" שהתיישבה בגשר לפני שהגיעה קבוצת "אחדות".
3. קבוצת ה"בשקירים" שאנשי אשדות יעקב עיצבו בזכרונם, בין היתר גם מחרדת הקודש שלא לפגוע באגדה שחדרה לאזנם החלוצית.

נעבור עליהם בקצרה קבוצה קבוצה. לא אזכיר את השמות בכל קבוצה, אבל צריך לזכור שבכל קבוצה השמות שונים בתכלית.

1. ב"ספר השומר" כותב אליעזר קרול, שהיה אחד מהחברים בקבוצה זו, "איני זוכר עתה מי מחברינו היה זה שכינה את קבוצתנו ששרתה בגדוד העברי בשם 'בשקירים'. אולם זכורות לי היטב הנסיבות שהניעונו להתגייס וזכורים לי היטב התפקידים המיוחדים שהוטלו על חברינו בוועידת 'השומר' בטבריה בקיץ של שנת 1918, שבעקבותיה הומצא שם זה." מדובר כאן בקבוצה של 8 חברים שבמשך שנתיים עסקה ברכישת נשק לא חוקי והעברתו לטובת היישוב העברי. לקבוצה זו אין כל קשר לא לגשר ולא לאשדות יעקב.

2. קבוצת הבשקירים שהתיישבה בגשר: במאמר שהופיע בספר 'קובץ הקבוץ המאוחד', (הוצאת ספרים "חברה", תרצ"ב) בשם "משק גשר" נכתב כך: "קבוצת ה'בשקירים', 12 חברים במספרם, התארגנה באהלי הגדוד העברי המתפרק – כחבר אנשים השואפים להתיישבות אינדיבידואלית במקום אחד. צמאי עבודה, לאחר השיעמום הקסרקטי, נאחזו בשמועה הראשונה שהגיעה אליהם על אדמת גייסר אל-מג'מעא בקרבת מלחמיה המושבה, כברת אדמה השייכת זה 30 שנה לפי הקושנים לברון ואשר יד עברית אינה מעיזה לעברה." זו הקבוצה המופיעה בתמונה לעיל. לקבוצה זו השתייך גם מאיר ברנר (עומד שלישי משמאל), אחיו של הסופר יוסף חיים ברנר. ארבעה אנשים היו חתומים על המאמר שזה עתה ציטטתי ממנו: מאיר ברנר, אברהם שחטר, ראובן רודשטיין, וזאב יוסקוביץ. שלושת השמות האחרונים היו חלוצים בקבוצת "אחדות" ואין להם כל קשר ל"בשקירים" פרט לכך שקבוצת "אחדות" קיבלה את גייסר אל-מג'מעא עם עזיבת "הבשקירים" את המקום. מאיר ברנר נשאר בגשר אחרי שקבוצת "הבשקירים" עזבה את המקום. עובדה זו ידועה לנו מכיוון שמאיר ברנר היה מנהל עבודת במפעל נהריים שעבודותיו החלו ב-1927, 3 שנים אחרי הגעת קבוצת "אחדות" לגשר.

סוף בעמוד הבא

שמחת תורה תש"ף

ארכיון אשדות איחוד – סוף

נר נשמה אוקטובר

וינשטוק	אריה	17.10.1936	ב' חשון תרצ"ז
הוץ	אליעזר	15.10.1948	י"ב תשרי תש"ט
דנא	יהונתן	30.10.1950	י"ט חשון תשי"א
זיס	מנחם	9.10.1951	ט' תשרי תשי"ב
פלג	דני	21.10.1956	ט"ז חשון תשי"ז
שרעבי	אפרים	30.10.1956	כ"ו חשון תשי"ז
אהרונשטם	יחזקאל	16.10.1957	כ"א תשרי תשי"ח
דרכסלר	הלנה	30.10.1961	כ' חשון תשכ"ב
שפירא	חיים	10.10.1963	כ"ב תשרי תשכ"ד
בן-פורת	דוד	22.10.1963	ד' חשון תשכ"ד
דוב'	אליהו	15.10.1965	י"ט תשרי תשכ"ו
פס	סופיה	16.10.1965	כ' תשרי תשכ"ו
ניב	חייקה	17.10.1996	ד' חשון תשנ"ז
שניפר	חנה	13.10.1971	כ"ד תשרי תשל"ב
פדלוצקי	פרידה	29.10.1971	י' חשון תשל"ב
קרויגר	סילבלי	6.10.1973	
ברקאי	יעקב	7.10.1973	י"א תשרי תשל"ד
פייקוב	יפה	29.10.1977	י"ז בחשון תשל"ח
בן-ארצי	לאה	10.10.1983	ג' חשון תשמ"ד
דיין	קלרה	19.10.1990	ל' תשרי תשנ"א
אלתר	ישראל	2.10.1993	י"ז תשרי תשנ"ד
זינגר	חנה	12.10.1993	כ"ז תשרי תשנ"ד
גפני	ינון	31.10.1994	כ"ו חשון תשנ"ה
היימן	ראובן	23.10.1996	י' חשון תשנ"ז
ניב	אביבה	26.10.1997	כ"ה תשרי תשנ"ח
נייטר	מאשה	24.10.1998	ד" חשון תשנ"ט
גת	בנימין	5.10.2005	ב' תשרי תשס"ו
חלק	שפרה	04.10.2017	י"ד תשרי תשע"ח
קורן	אריק	14.10.2017	כ"ד תשרי תשע"ח

3. קבוצת ה"בשקירים" בזכרונם של אנשי אשדות יעקב: קלמן שץ היה "איש אשדות" הראשון שהגיע לאדמת גייסר אל-מגימעא עוד בשנת 1923, שנה לפני "קבוצת אחדות". מבחינת ניהול הזכרון האשדותי של מי השתייך לקבוצת ה"בשקירים" יש להביא בחשבון את הנתון החשוב הבא: קלמן שץ היה נשוי למאשה פינברג ומאשה היתה קשורה בקשרי משפחה עם מאיר ברנר. כאשר מסופר בתולדות אשדות יעקב שקלמן שץ הגיע לגשר בפעם הראשונה כדי לבקר מישהו, האם מדובר במאיר ברנר, קרוב משפחתו? אין לי תשובה ודאית לכך. אולם קלמן שץ, שלא היה בגדודים העבריים, לא השתייך לקבוצות הבשקירים בסעיפים 1 ו-2 שהמכנה המשותף שלהם הוא שכולם היו יוצאי הגדודים העבריים. קלמן היה בקרבת ה"בשקירים" של סעיף 2 זמן רב יותר מכל החלוצים האחרים הקשורים בכיבוש גשר הישנה ואחר כך דלהמיה ואחר כך אשדות יעקב. וקרבה זו יצרה קרבה של יחוס וחפיפה פסיכולוגית בין חבריה. לכן, דומני שהתמדתו הגדולה של קלמן בגשר היא זו שהעניקה לו את התואר "בשקיר". הוא נשאר אחרי שה"בשקירים" עזבו והוא גם זה שקיבל את פני קבוצת אחדות בהגיעם לגשר.

חג שמח!

שאל ינאי

תודות וברכות - סוף

מזל טוב!
 לבר ונדב יוסיפאן
 להולדת הבן הבכור - אמרי
 לאודי ומנחם כהן
 להולדת הנכד
 מזל טוב לכל המשפחה

מזל טוב!
 לצנבר ויונתן חנקיס
 להולדת הבן הבכור
 לצדנה וצופר חלף
 להולדת הנכד
 מזל טוב לכל המשפחה

תודות לגלעד גורן – מנהל הקהילה באיחוד
 ולאדווה ונטורה מריזן – מנהלת התרבות
 במאוחד שמאמינים באירוע המשותף
 ומקצים לו סכום צנוע בתקציב התרבות
 השנתי.

תודות על העזרה בהקמה – לאלתרים -
 ענבר, דותן, יעל (פדהצור) ויניר, לאיתמר
 גנץ, עומרי מנטל, יוחאי שחם, אורן ברגר,
 צוף, ואורן ראובני.

תודות לנערים על העזרה בפירוק – אליעד
 קמרינסקי, אור ספיבק ואורי הראל

ותודה מיוחדת לאלון גלבוש ואור פרחי –
 ה"כח המיוחד" שלנו שעזרו לנו בפרוק,
 כשכבר לא היה לנו כח לעמוד על הרגליים.

שנחווה תמיד את הצד המקסים של
 הקהילה, ורק בשמחות!

להתראות ביריד הבא – רישמו לפניכם
 28.3.2020

ולצוות השוק שגם (ובעיקר) לו, מגיע שאפו
 גדול: שירה גניאל (גלבוש) ואפרת ירום –
 מהמאוחד, רותם רז וזהר יחיאלי –
 מהאיחוד.

חג של אשדותים ושל יחד

הקצרים של ברוריה

צ'דכאני דור צ'צ'י

משתחררים מצה"ל

דן כהן

מוריה ברון

מיכל דוד

מתגייסת לצה"ל

עידן ברון

שנת שרות

עומר ליאני

גאים בכס ומצדיעים....

שמרו על עצמכם

דור צעיר

קהילת אשדות יעקב איחוד

א תנחומי לתרצה שיר ושי, לנכדות ולנכדים ולכל המשפחה, על מותו של אפרים. יהי זכרו ברוך.

ב גילוי נאות: אני עדיין קוראת את העלון, מתחילתו ועד סופו, בפורמט הישן והטוב – נייר. וכך, כנראה, יהיה עד סוף הגילגול הזה שלי, (הגלגול הבא, לפי התחזיות, לא בטוח שיגיע).

בעלון האחרון בין השאר הלכתי לרשימתו של אפי שלו, רשימה יפה, מצחיקה ומהנה על לונדון. תוך כדי קריאה אני מזהה שקראתי את הרשימה הזאת, יום קודם בידיעות אחרונות, וחתום עליה מאיר שלו.

אז אבנר! בבקשה צריך להיזהר, להקפיד, לא להתבלבל, כשאתה מביא כתבה מאוד ראויה ומייחס אותה, אומנם לשלו, אך אחר.

ג לקראת הכנת ערב יום כיפור, באתי בצהרים לחדר-אוכל כדי להכין אותו לערב. (ברגיל איני באה לארוחת צהרים). הכניסה מצד צפון - תרגיל במעבר מכשולים. אופניים מכסים את מדרכת הכניסה. זה כנראה מקובל לגמרי על המדריכות והמדריכים, המטפלות והמטפלים של הילדים הטובים והיקרים שלנו.

יכולתי במעבר מכשולים הואילו לי הפעם, נכנסתי לחדר האוכל ולתוך מהומת אלוהים. רעש והמולה. למזלי מכשרי השמיעה שלי לא היו עלי... לא ברור לי מדוע חברים רבים שאוכלים בשעה זאת, לא פוצים פה ומצפצפים...

יחד עם ישי ניגשנו לניקוי וסידור השולחנות. חלק מהשולחנות, כנראה יושבים לפי כתות – נקיים ומסודרים וחלקם, מלוכלכים מרוחים בקיצור מי שאכל שם, כנראה רגיל מהבית, שהוא בעל הבית, ואני מתארת לי, שבדרך כלל, האמא, מנקה אחרי הגאון החמוד.

הילדים הם מראה שלנו. הם לא אשמים.

חג שמח – ברוריה שרון

דיות באוויר

או בשעת מנוחה. היא אף ניזונה מפגרים ושאריות מזון אותם היא מוצאת בתחנות האכלה לנשרים במזבלות וכן באתרי זבח לאלים במדינות אסיה). בנוסף, תאכל הדיה גם פירות - בעיקר תמרים.

כנפיה ארוכות וכפופות מטה, וביחד עם הזנב הארוך והממולג משוות לה מראה גמלוני. צבעה הכללי חום כהה אחיד למדי. בתחתית הכנף ניכרים "חלונות" בהירים באברות היד הפנימיות וה"אצבעות" כהות. לפרטים רבים יש ראש אפור ו"משקפיים" כהים סביב העין.

הצעיר מעט בהיר יותר ומנוקד בגב ובראש. הדיות הן אוכלות-כל ומרבות לבלות במזבלות ובמטמנות אשפה. כמו כן הן לוכדות חרקים מעופפים ומבלות באוויר זמן ממושך לשם כך.

אז לפני שיהיה מאוחר ויחלו הגשמים, צאו אל השדות והמזבלות וצפויה לכם חוויה שמיימית בלתי רגילה. כדאי להצטייד במשקפת.

א.ר.

חיסוני כלבת

חיסוני כלבים וחתולים

יתקיימו ביום 29/10/19 מהשעה 10.30

ליד מחסן הנוי (האסם) ע"י וטרינר

המועצה.

בעלי כלבים וחתולים – מוזמנים!

מי ששם פעמיו בימים אלה לעבר נהריים, באזור שבין מטע התמרים (ברהי) לבין המזבלה המקומית, יבחין בנקל בלהקות עצומות של ציפורים כהות כנף הנעות באויר בזרמי הטרמיקה תוך יצירת מעגלים אינסופיים. אלה הן **דיות**.

מן הספרות אנו למדים שדיה הוא עוף דורס ממשפחת הניציים שמשקלו 600–1000 גרם, אורכו 55–60 ס"מ ומוטת כנפיו 135–150 ס"מ. תת-המינים שונים בצבע מקורם ובגון נוצותיהם, אך על פי רוב הגוון נע בין חמרה לשחור. דיה מסוגלת לעכל כמעט כל סוג מזון מהחי שנמצא בסביבתה, והיא משתמשת בטכניקות רבות: חרקים אותם היא לוכדת בתעופתה, זוחלים קטנים' דו-חיים דגים, עופות ויונקים קטנים, אותם היא מאתרת מהאוויר

צריכת המים כמשל על קיבוץ שיתופי

יעקב כהן, שער הגולן

מזה, אבל כבר לא אמרתי לו. הסוף הוא, שהפסקת המים נמשכה שבע שעות, וכל קיבוץ מסדה על חבריו ילדיו ותושביו, כ-300 נפשות, צרכו 60 קוב בדיוק.

צחקתי ואמרתי להם, שזה מה שחבר אחד בשער הגולן צרך במשך חודש, והוא לא היחיד, יהיה מי שיהיה. ואני לא מדבר על איזה משפחות מרובות ילדים. אז נכון, שאנשי מסדה התכוננו להפסקת המים הזאת ונמנעו מהשקיית דשאים וגינות, ונכון שאין להם בתי ילדים ובית סיעודי ורפת ולול וחלק מהאנשים יוצאים לעבודה לפני שש וחצי, ועדיין זו כמות קטנה מאוד, והסוד - אני מניח - הוא בעובדה שבמסדה משלמים על המים, כמה מוזר, ולכן הם מחונכים לחסכנות.

דוגמא נוספת, כיצד החינם הזה מוביל לבזבוז לא הגיוני, נתן לי אריה מנצר. הוא סיפר לי, שבמסדה לפני השינוי הביאו כל יום 90 כיכרות לחם למטבת, כל חבר היה בא פורס כיכר לחם מכונה ולוקח כמה פרוסות, החבר שבא אחריו היה גורף את שאריות הכיכר לסל האשפה שעמד ליד ולוקח כיכר חדשה, וכך הלאה. עד שהגיע השינוי, והקבלן שקיבל עליו לנהל את חדר האוכל גילה שמספיקות 27 כיכרות לחם לכל הקיבוץ, אם אתה לא מאפשר לזרוק כיכרות שלמות לסל. לסיכום, קצת נתונים על צריכת המים השנתית של שער הגולן, לעומת קיבוצים אחרים בעמק נכון ל-2018: שער הגולן - 206,000 קוב, כינרת (עם יותר חברים) - 174,000 דגניה א' - 175,000 אשדות מאוחד - 115,000. אפיקים עם פי שניים חברים משער הגולן - 215,000 קוב. ברשימה החלקית מצויים רק קיבוצים שכוללים רפתות ולולים ובתי ילדים כמו בשער הגולן.

אז כשאתם משקים גינות ללא הכרה, מרכיבים במקלחת את ראשי הטוש הענקיים ממתכת שמבזבזים פי שניים מים מראשי

סוף בעמוד הבא

זה סיפור קטן על מים רבים שהולכים לאיבוד, כי אנחנו מתעקשים לא לחייב את החברים כנהוג בכל העולם. לפני שבועיים פנו אלי מאגודת המים של עמק הירדן. הם הסבירו, שהם עומדים לעשות הפסקת מים לקיבוץ מסדה ליום שלם על מנת לשים שיבר על הקו הראשי של האגודה שעובר בשער הגולן, וממשיך לאורך הגדר של מסדה. מכיוון שלנו יש כבר שיבר על הקו הראשי, לא היינו אמורים לסבול מהפסקת המים הזו ולכן, אנשי אגודת המים ביקשו, שאלו, אם יוכלו להתחבר לאחד הברזים שלנו הסמוכים למסדה באמצעות צינור זמני על מנת לא להשאיר את חברי מסדה בלי מים ליום שלם. "בטח", אמרתי להם, "מסדה הם אחים, וגם כשהבאנו מים מאפיקים בחביות על עגלה רתומה לפרדות, תמיד הקפדנו להשאיר חבית אחת ליד השער של מסדה". טוב, אולי נסחפתי קצת.

מכל מקום, מרכז המשק היה מודאג קצת מכמות המים שחברי מסדה יצרכו במשך יום שלם. אמרתי לו, שאגודת המים ישימו מד-מים כדי לזכות אותנו, ובכל מקרה הם בטח לא ייקחו יותר ממאה קוב, ומה הם מאה קוב בין חברים! אחר כך חשבתי שנתתי הערכה נמוכה מדי וזה בטח יהיה הרבה יותר

צריכת המים כמשל על קיבוץ שיתופי - סוף

לתחושת שובע ועוזרת לצמצם את כמות המזון שאוכלים.

"צריך לשתות 8 כוסות מים ביום" לא מדויק! הגוף שלנו מאבד מים בדרכים שונות: בהזעה, בנשימה, במתן השתן ועוד. כמות המים שונה מאדם לאדם. משטר השתייה והמזון משתנה מאדם לאדם ולכן קשה לקבוע כמה נוזלים הגוף סופג מהמזון וכמה מים צריך להשלים ע"י שתייה. לכן, הדרך הטובה לדעת אם שתינו מספיק היא דרך השתן. שתן שצבעו צהוב כהה פירושו שלא שתינו מספיק, שתן בהיר מאוד, שתינו את הכמות הנכונה. אם זה לא כך, כדאי שתשתו עוד מים לרוויה.

"מנגנון הצימאון עשוי להטעות אותנו" לא מדויק! גם החשש שכאשר את או אתה מרגישים צמאים, אתם כבר נמצאים במצב של התייבשות, או קרוב לכך, אינו נכון לגבי רוב האנשים. אצל רובנו הצמא מופיע הרבה לפני שהתייבשנו.

"מים מונעים רעב ועוזרים לירידה במשקל" לא מדויק! יש הגיון ברעיון הזה, כיוון שבמים אין קלוריות. הבעיה היא שהמים חומקים מהמנגנונים שמאותתים למוח על תחושת השובע, כך ששתיית כוס מים לבדה לא עושה כלום לרעב. שתיית מים עם האוכל אכן גורמת לתחושת שובע מהירה יותר, ולכן מים יעילים כ"בולם רעב" כאשר הם חלק מהמזון.

(מהאינטרנט)

מקלחת רגילים) שלא לדבר על האפשרות שהם יפלו לכם יום אחד על הראש ויעשו נזק בלתי הפיך, או כשאתם בונים שכונת דרדסים חדשה ומציידים כל דירה באמבטיה כאילו שאתם איזה צימר בגליל או ברמה, שמשווקים את עצמם עם כוס יין לבן, חלוק מגבת ומבט מצועף על הכינרת- אתם מכינים עתיד איך לומר קצת יבשושי לבנים ונכדים שלכם.

בתקווה שנתחיל לחייב על המים והגז והחשמל של הדודים כולל החשמל חינם שניתן לבני השבעים פלוס ונהיה כאחד האדם.

(באדיבות עלון שער הגולן)

מיתוסים בענייני מים

(מהאינטרנט)

כמה פעמים הוזהרתם ש"אסור לשתות מים אחרי שאכלתם אבטיח" כי אכילה תגרום לכאבי בטן או שלשולים. ובכן איסור זה נטול בסיס לחלוטין, אין לא שום סימוכין ברפואה וכל המומחים שוללים בזלזול מיתוס זה. אז בבקשה, אל תחמיצו את הכיף של הקיץ - אכלו אבטיח, ואם בא לכם שתו גם מים כמה שתמצאו. לרוויה

אחד המיתוסים הנפוצים הוא **"אסור לשתות בזמן האוכל"**. לא נכון! שתייה לפני או בזמן הארוחה אינה מהווה בעיה, ולא רק שמותר אלא שאפילו מומלץ, השתייה גורמת

“האמא של הגבעטרון”

ההפקה המוזיקלית של הערב שייכת לנמי אם לא) **שרה'לה שרון** שהיתה מחברותיה הטובות של פירסטנברג. שרה'לה סיפרה לנוכחים שהיא עצמה ביקשה בשעתו להתקבל לגבעטרון, אלא שרינה, שהיתה מנהלת ההלהקה, השיבה לה לקונית: “אני מצטערת, רק חברי גבע” וכך נגזר הרעיון; בערב נטלו חלק אומנים מוכשרים רבים, בהם להקת **‘שמע יזרעאל’** בכיכובם של בני המקום לירן סלע וסוף סלע, וכן צאצאיה של רינה, כולל נכדה, הפרפורמר המצויין רז פירסטנברג. לצד אלה הופיעו, אי אפשר בלעדיהן, וותיקות הגבעטרון: הסופרן המיתולוגי תמי בן יעקב, אמירה ידן והוותיקה מבין כולן -ניקה ברזק בת ה-89, שפרשה לאחרונה מן הלהקה, אך קולה נותר זך וצלול כשהיה.

רינה הייתה מאושיות התרבות הגדולות ביותר של גבע, מספרים מכריה: רכזת תרבות עשרות בשנים, שדיברה באהבה ובגובה העיניים עם ‘גדולים’ כמו שמעון פרס וחיים טופול (שהיו בהכשרה בגבע), עם ‘גנרלים’ כמו רפול ומוסה פלד(נהלל) וגם עם חברי קיבוץ ‘רגילים’. את רוב שנותיה בעבודה, עשתה רינה כמבשלת במטבח המקומי, ואף כאן גילתה כישרון ויצירתיות. אבשי בן יהודה (72) דור שני לגבעטרון, המופיע בהרכב משולש של וותיקי הלהקה יחד עם דן ידן (דנדי) ודני יופה (ניר דוד) אבשי, הוא בנו עמוס בו יהודה ז”ל, שנישא לאילנה בן יהודה וחי כעשרים שנה באשדות מאוחד, שהוא אחיה של רינה, שניהם כמובן ממייסדי הגבעטרון.

‘לדודתי רינה’, מספר אבשי, ‘יהיה קול מאד מיוחד, שהתבלט בגוון אוקראיני אותו הוריש לה אביה סלומון חסין ששעלה

סוף בעמוד הבא

על מדשאת קיבוץ גבע נערך סמוך לערב ראש השנה, ארוע יוצא דופן לציון 18 שנים לפטירה של **רינה פירסטנברג**, שהיתה ממקימי הלהקה וחברה בה מיום הקמתה ב-1948 ועד 1990 ואף זכתה לכינוי המחמיא ‘האמא של הגבעטרון’.

מי שיזם והפיק את הערב היה בנה, נמרוד פירסטנברג (נימי, 66) שעזב את גבע לפני שנים רבות ומתגורר כיום בכפר יחזקאל. ב-1990, על-רקע ירידת קרנה של הלהקה והרצון לרענן את השורות, סיפר נימי, פרשה אמא מתפקידה כמנהלת הגבעטרון, יש שיאמרו הודחה, ובמקומה התמנה יואל פרנס, שניהל את המפעל המקומי “בקררה”. בעקבות השינויים, צורפו ללהקה זמרים וזמרות חדשים, ולראשונה אף כאלה המתגוררים מחוץ לגבע. לרינה שלקחה את העניין קשה, הוסבר שהיא תוכל להמשיך לשיר בלהקה אך לא לנהל אותה, אך היא ראתה בהחלטה פגיעה במפעל חייה ובה אישית, ופרשה מן הלהקה בצלילים צורמים. בגיל 70 נפטרה בעקבות מחלה.

האמא של הגבעטרון – סוף

שיר שכתב ראובן הימן ז"ל והוקרא ע"י שי
בהלויית אפרים הימן ז"ל

פשוטים ומפושטים

אנחנו פשוט לא יודעים איך לומר
שכואב לנו וצר
ושהיינו רוצים עד מאד
שגם לנו תצאנה קצת דמעות,
שלא נשאר בפנים אטומות,
שיראו שאהבנו ונשאר זיכרונות,
שנוכל קצת לפרוק המשא מהלב
ולדבר בקלות על שמחה וכאב.

אבל איך שלא יהיה, וכמה שנרצה
הכל נחנק בפנים ואינו יוצא
ונושמים רק עמוק פעם או שתיים,
מסדרים שערות ומחייכים פעמיים,
ופשוט מפליגים למקומות רחוקים
ואחרי כן חוזרים עייפים וזרים
מוגנים עוד יותר, ופשוט אחרים
ומוכנים לבאות בהבנה ובשקט,
ככה זה בלי שום מרד...

נולדנו כאלה טובים ואדישים
כי גדלנו להד של הלמות פטישים
ואולי משום כך אנו קצת חרשים,
קצת פחות אנושיים, קצת פחות רגישים,
למעשה אין פה את מי להאשים
כי על עצי הצבר לא גדלים משמישים...

ראובן הימן ז"ל

מסמולנסק (לימים הפך שמו למרדכי בן
יהודה). הדעה הרווחת כאילו רינה נזרקה
מהלהקה או שנרמז לה לעשות כן, היא
לדבריו רכילות שאינה תואמת את
המציאות. רינה, מדייק אבשי את העובדות,
'התרגלה במהלך השנים שעל פיה יישק דבר,
וכאשר הפך יואל פרנס למנהל הלהקה משהו
לא הסתדר ביניהם והיא פרשה מרצונה.
למרות המשבר שעברה, היא שמרה על
חיוניות, אירגנה ערבי שירה בציבור
למבוגרים והיתה פעילה שנים רבות בעמותת
משמר הגבול. בשנותיה האחרונות סבלה
רינה מסיבוכי מחלת הסוכרת ונפטרה בגיל
צעיר יחסית, מהתקף לב. יהי זכרה ברוך'.

אבנרון

הגבעטרון הנוכחי

מי ומה באשדות

המבנה המרשים שבתמונה (המעט מטושטשת) שמשקיף על אשדות ממרומי הר גלעד, ידוע לאשדותים הוותיקים בשם 'הסוכה של אנואר סאדאת'. את הסיפור מאחורי השם שמעתי השבוע מפיהם של אהרליה הדר ואילן בן נון: כאשר בא סאדאת לביקור בירדן, בשלהי שנות השבעים, כאורחו של המלך חוסיין, הכינו עבורו הירדנים עמדת תצפית המשקיפה על עמק הירדן. מדובר היה במשטח בן ארבעה עמודים, ממנו צפה אנואר על העמק וסביבותיו, ואחר כך שב לענייניו היגיעים. ב-1993 נבנה באותו מקום בדיוק, מבנה שהלך ותפתח, השייך, כך אומרת השמועה, לבן דודו של המלך, איש עסקים מצליח מהעיירה אום-קייס, שהפכו לבית מלון, אחד מתוך שורת מלונות שהקים מזרחית לחמת גדר.

זה מזכיר לי סיפור נוסף הקשור לגלעד: כאשר באתי לגור באשדות בשלהי שנות השמונים, שאל אותי מתנדב מחו"ל לפשר האותיות מ.ח.ר שנחרטו על ההר שממול, עוד בטרם הסכמי השלום. שאלתי את האשדותים לפשר הדבר, ואלה גילו את אוזני שהמקום קרוי בז'רגון המקומי 'הר המחר' כמטאפורה לשלום העתיד לבוא. בינתיים השלום הגיע, ומתוך שלוש האותיות נותרה רק האות ח'. מסתבר שבמקום זה שכנה פעם מחצבת גבס שהקשר שלה למחר הוא כמו הקשר שלי לאתמול. אבל למה להרוס סיפור טוב עם עובדות?

המשך בעמוד הבא

חג הסוכות האשדותי ודודו פונדק הם עיסקת חבילה מוצלחת מאד, שהציבור המקומי מקבל ואוהב. המתכונת אותה יצרה **הדה אורן** ז"ל לפני עשרות שנים מזוהה עם רוח המקום ואהבת האדמה, והציבור, כולל הצעיר ביותר, מתחבר אליה בהתמסרות מלאה ובאהדה מוחצנת. נאחל לדודו ולנו שהמסורת תימשך גם לשנים הבאות כי אין זולתה.

חלום ושיברו = זוכרים את השלט 'כאן מוקם בית מוטורולה בעמק הירדן', ובכן מוטורולה לא באה עד היום וכנראה גם לא תגיע, גם אימפריית 'בטר פלייסי' של שי אגסי שהדהדה בלבבות, קרסה חודשים ספורים אחרי שהקימה את תחנת החלפת הסוללות במתחם 'ספנקריטי' (שנועד פעם להיות אזור תעשייה, ובינתיים גורנישט). מזל שסונול בינתיים שורדת...

מי ומה - המשך

אהבת אם. על רקע החשש שניאלץ בקרוב מאד להפרד מאי השלום, עומד ראש המועצה שלנו, עידן, מול 'מיתקפה תקשורתית' מתוזמרת מכל קצוות המדיה, ובעל כורחו נאלץ בימים האחרונים להקדיש חלק נכבד מזמנו כדי להסביר לציבור בארץ ובעולם את צדקת עמדותינו בסוגיות השונות. כאיש תקשורת בעברו, עושה זאת עידן במקצועיות רהוטה, יחד עם דובר המועצה, עמי כברי שמתלווה אליו לעתים קרובות. ביום רביעי האחרון הוזמנו לנהריים וותיקי אשדות: עודד גפני, מירה'ה דוד, נטע גרינבאום, נעמי שושני ושרה הראל שהצטלמו לידיעות אחרונות על רקע השקיעה. בתום הצילומים ניגש עידן אל אימו נטע והשנים צעדו חבוקים לעבר המכונית

צום יום הכיפורים הפך באשדות של שנות השמונים וראשית התשעים לסוג של ספורט אתגרי, אליו נרשמו כמה עשרות מבוגרים ועשרות רבות של ילדים. עד כדי כך היתה רשימת הצמים עמוסה, שצוות חדר האוכל נאלץ להתגייס בכוחות מתוגברים כדי לספק שתי ארוחות. האחת, של לפני הצום והשניה

סוף בעמוד הבא

תמונת ילדי כיתות א' העומדים בתור לקבלת מנת הצהריים, עושה לי חררה בגוף ויסלחו לי מראש כל אושיות החינוך. עמידה בתור לקבלת אוכל, מחזירה אותי לתקופות אפלות בחיי, שלא לדבר על החבר יי שנאלץ לעקוף את התור המשתרך כדי להגיע למקום מושבו. האם אין פתרון יצירתי יותר, צורני פחות, כמו למשל חלוקת המזון לשולחנות או משהו אחר- יותר אישי, פחות תורני?

פנינת הנוסטלגיה
נכנס יין יצא סוד... תמונה מביקור של חקלאי אשדות ביקב דלתון לפני כעשור:

מי ומה - המשך

תפילה של סתיו / לאה נאור

עשה אלוהים שיבוא ענן
ויוריד לי יורה
בדיוק בזמן.

שלח לנו גשם
ואל נא תשכח
אנחנו נשמח
ונשיר לך כך:

יו, איזה גשם, טיף טיף טף
טיפה קטנה כזאת ירדה לי על האף.

שיהיו כבר בחוץ המון שלוליות
ואנחנו נרוץ לאסוף פטריות
שהגשם ישטוף
את צמרת הברוש
שצריך כבר מזמן לחפוף את הראש

שיהיו רעמים וברקים וסופות
והמון סביונים, המון רקפות
שלח לנו גשם ואל נא תשכח
אנחנו נשמח ונשיר לך כך.

יו, איזה גשם, טיף טיף טף..

חנה !!

עלון שמחת תורה 1536
עריכה ומי ומה – אבנר רון
שער ואיור – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

העלון הבא יצא לאור ב- 8/11/19

לשבירת הצום, לכל אחת מהן הגיעו כמה מאות רעבים, בהם עבדכם הנאמן. מאז התפרטנו מנכסינו הרוחניים, והפכנו לקיבוץ משתנה, אני מתקשה לעמוד בנטל, וכך קורה שאת הארוחה המפסקת אני סועד כשעתיים לפני הזמן ואילו את זו הנועלת, שעה מאוחר. זה אגב לא מונע מבעדי הנאות צרופות כמו רכיבת אופנים או פתרון תשבצים. לצום וליהנות.

תמונה זו צולמה ביום שלישי האחרון במהלך סיור באי השלום. קבוצה של כ-50 מבקרים נקלעה לסופה טרופית עזה, שבאה משום מקום, ולפתע כיסתה את כולנו במעטה סמיך של אבק. כה חזקים היו משבי הרוח, עד שלא ניתן היה לפתוח את דלתות המכוניות, ועשרות המבקרים, בהם ילדים רבים ואף תינוקות, המתינו בסבלנות דרוכה עד שוך הסופה.

ובתוך הקיבוץ – סוכת 'השומר החדש' נסחפה ברוח, עץ פיקוס גדול ליד הארכיון, קרס והובל אחר כבוד ע"י דובי למקום מנוחתו.

